

Pim Fortuyn (1948-6 mei 2002) heeft in het voorjaar van 2002 de term ‘de linkse kerk’ populair gemaakt tijdens zijn korte carrière als lijsttrekker bij de verkiezingen voor de Tweede Kamer. Fortuyn heeft dankzij het werk van een moordenaar die uit die linkse kerk afkomstig was, niet de tijd gekregen om de term netjes uit te werken en te definiëren. Toch begrijpen de meeste Nederlanders verdacht snel wat er met die term bedoeld wordt. Het gaat om een kongsi van politici, journalisten en academici die elkaar de bal toespelen, elkaar aan banen helpen, rapporten voor en over elkaar schrijven en die stilzwijgend een eenvoudige ideologie aanhangen: hoe meer overheid, hoe beter.

Maar het is sterk de vraag of meer overheid inderdaad beter is. Immers, hoe meer overheid, hoe meer belasting. Hoe meer belasting, hoe minder vrijheid voor de onderdanen hun zelfverdiende inkomen naar eigen inzicht te besteden. Maar dat laatste, daar gaat het de linkse kerk om. De linkse kerk heeft geen of weinig vertrouwen in het eigen inzicht en de eigen aspiraties van de belastingbetaler. De linkse kerk weet beter dan de burger zelf waarnaar de burger ten diepste verlangt, en wat de burger nodig heeft.

De elite van de linkse kerk vertrouwt het de onderdanen niet toe zelf over hun leven te beslissen. Onderdanen doen dat volgens de linkse kerk, wanneer ze aan zichzelf worden overgelaten, verkeerd. Dus probeert de linkse kerk een zo groot mogelijk deel van het met werken verdiende inkomen via de overheid aan zaken uit te laten geven waarvan het, althans volgens de hoge normen van de linkse kerk, boven alle twijfel verheven is ze goed zijn.

De onderdaan kan beter niet leuk op vakantie gaan naar een warm land, maar hij moet meebetalen aan ontwikkelingssamenwerking. De onderdaan mag niet het genoegen smaken dat hij zelf een goede opleiding van zijn eigen kinderen betaald heeft, maar hij moet wel fors bijdragen aan VMBO-scholen en universiteiten waar de komende generaties van uitkeringsgerechtigden hun jongelingsdagen slijten. In plaats van voor onderwijzers en leraren betaalt hij nu voor leerplanontwikkelingsdeskundigen en onderwijsverandermanagers.

Zijn smaak op het gebied van muziek, toneel, kranten, beeldende kunst en liefdadigheid is niet goed, dus corrigeert de overheid die verkeerde smaak via subsidies die uit belastingheffing zijn verkregen. Personeel kan een gewone onderdaan niet vinden, maar hij betaalt wel noodgedwongen mee aan het levensonderhoud van mensen die werkloos thuis zitten. Zowel de gever als de ontvanger worden daardoor gedemotiveerd. Maar het levert wel meer overheid op. Zowel het ontvangen als het geven kan immers niet plaatsvinden zonder tussenkomst van een overheidsbureaucratie.

Die linkse kerk is per definitie niet democratisch. Het gaat de linkse kerk er om de verlangens van de individuele onderdanen te corrigeren, en in plaats daarvan andere, grootse en meeslepende plannen uit te voeren die een ‘fundamentele verandering’ en een algemene ‘collectieve verbetering’ van de maatschappij te weeg zullen brengen. Uiteindelijk, meent de linkse kerk, zullen alle onderdanen hier een ongehoord profijt van trekken. In het Engels wordt er in dit verband wel met bittere ironie gesproken over *the kingdom of politics*, het koninkrijk van de politiek, dat even zaligmakend zal moeten zijn als (vroeger?) het Koninkrijk der Hemelen.

De Amerikaans-Noorse schrijver Bruce Bawer heeft er wel op gewezen hoe in het bijzonder in Nederland de ouderlingen van de linkse kerk meer dan dubbel hoogbegaafd blijken te zijn. Denk aan een man als Paul Rosenmöller, eerst vakbondsactivist, daarna partijleider, daarna tv-journalist. Wie even zoekt, vindt meer voorbeelden van dergelijke stoelendansfeesten, waarbij posten aan een universiteit ook zeer in trek zijn, en anders dan bij een echte stoelendans de spelers maar zelden stoelen te kort komen. We kunnen er alleen

maar vol bewondering naar kijken. We boffen wel in dit kleine landje dat we over zo veel breed inzetbaar talent beschikken.

De linkse kerk is geen zuil in de traditionele Nederlandse betekenis van dat woord. De gelovigen die bewust of onbewust de linkse kerk mogelijk maken en steunen, zijn afkomstig uit alle lagen van de samenleving, en uit alle zuilen. Leden van de linkse kerk vinden we natuurlijk vooral bij de PvdA, de SP, D66, de Partij voor de Dieren en GroenLinks, maar ook wel hier en daar in het CDA, de ChristenUnie, en zelfs wel een enkele keer binnen de VVD. Dit geeft de dogma's van de linkse kerk een ongekende kracht die ver uitgaat boven de steun die deze dogma's onder de kiezers feitelijk hebben. Electoraal verwaarloosbare groepjes kunnen op die manier tot 'groen' bestempelde regelgeving tot ieders verbijstering doordrukken en tot de wet des lands maken. Het is de vraag wiens fout dat is: de politici van de linkse kerk maken natuurlijk gewoon gebruik van de onoplettendheid en nonchalance van anderen.

Bij de mannen en vrouwen aan de top van de linkse kerk zijn de Tien Geboden niet zo in tel. Het geval Wijnand D., een veroordeelde inbreker en voormalig kamerlid voor GroenLinks, heeft in augustus 2008 dat weer eens goed laten zien. Afgezien van leugen en van inbraak wordt Wijnand D. wijd en zijd genoemd als verdacht van actieve deelname aan de terreur van de RaRa-groep. De fractieleiders van de partijen die door de linkse kerk gedomineerd worden, vergoelijken het gedrag van deze Wijnand D. al sinds jaar en dag, en bij zijn afgedwongen vertrek als Kamerlid kon geen enkele notabel van de linkse kerk een echte schuldbekentenis uit de keel krijgen. Mensen als Wijnand D. geven zichzelf het recht te liegen en in te breken wanneer zij daar aardigheid in hebben. U daarentegen heeft niet het recht bij hen in te breken, want u bent een onderdaan die op het gebied van milieu, en op nog een heel aantal andere gebieden, nog niet eens beseft wat goed voor hem is.

Journalisten die tot de linkse kerk behoren hebben niet het gevoel dat geboden als niet liegen en geen vals getuigenis afleggen ook voor hen gelden. Een willekeurig maar ernstig voorbeeld: een van de docenten aan de Utrechtse School voor Journalistiek, een HBO-opleiding, onderwijst in volle ernst dat journalistiek geen ethiek heeft. Zijn onnozele studenten hebben weinig keuze: ze moeten tentamen bij hem doen, en ze zullen dus moeten voorwenden dat zij het gebod geen vals getuigenis af te leggen, in hun beroepspraktijk naast zich neer zullen leggen.

Zeker het gebod van Jezus dat u 'de mensen zult doen zoals u wilt dat de mensen u doen', ontlokt niet meer dan een flauwe glimlach aan de vertegenwoordigers van deze voorhoede die meent dat ter wille van het doen neerdalen van een nieuwe en betere wereld aan hen is toegestaan wat God aan u verboden heeft.

Nergens worden de leiders van de linkse kerk zo boos over als over de beschuldiging dat de ongefundeerde oncontroleerbare opvattingen waar zij in geloven, hen tot een kerk bestempelen, en nog wel een kerk met dwaze dogma's, onfrisse praktijken, en een tekort aan rationaliteit en eerlijkheid. Maar de theologie van de linkse kerk kan echt niet anders dan zot, en innerlijk tegenstrijdig worden genoemd.

We pakken weer een willekeurig voorbeeld. Zo heeft de linkse kerk verkondigd dat het peil van de waddenzee zou dalen door de gaswinning, en zou stijgen ten gevolge van de opwarming van de aarde. Tegelijkertijd stijgen en dalen is niet mogelijk. Er is maar één kerk die verkondigt dat dat wel kan. Dat is de linkse kerk. De christelijke theologieën over zonde, genade en verlossing zijn een toonbeeld van intellectuele soberheid en rustige bedachtzaamheid vergeleken bij de hersenschimmen van de linkse kerk.

De ouderlingen, kardinalen, predikanten en bisschoppen van de linkse kerk stellen het voor alsof de linkse kerk anti-religieus is. Wie zonder hogere wijdingen lid is van de linkse kerk, denkt in goed vertrouwen dat dit dan ook wel het geval zal zijn, maar het is onjuist. De linkse kerk is wel anti-christelijk, maar niet anti-religieus in het algemeen. De houding van de

linkse kerk ten aanzien van de islamitische religie verraadt dit. De islam wordt door het kader van de linkse kerk als een bondgenoot gezien, en de islam is toch heus een volwassen religie. Wie zich, zoals de kaderleden van de linkse kerk, opstelt als een vriend of vriendin van de islam, heeft daarmee het recht verloren zich als anti-religieus te mogen afficheren. Wanneer zo iemand op het christendom of het jodendom afgeeft, is hij gewoon anti-joods of anti-christelijk, en niet in algemene zin op een abstracte manier anti-religieus – wat misschien nog wel chique zou zijn.

Anti-joods of anti-christelijk zijn is daarentegen helemaal niet chique. Dat is banaal en ordinair, zeker wanneer er over gehuicheld en geveinsd wordt. Of, om preciezer te zijn: juist dat de linkse kerk niet met open vizier voor haar anti-christelijke opvattingen uitkomt, maar deze als vage algemene anti-religieuze filosofie vermomt, is verachtelijk. Denk bijvoorbeeld aan Femke Halsema die in September 2006 in de Tweede Kamer beweerd heeft dat de Katholieke kerk en de fundamentalistische islam samen de *axis of evil*, de as van het kwaad, vormen. Het was het katholieke kamerlid Mat Herben die deze lasterlijke kletsboek heeft aangepakt, en gelukkig zag het CDA in dat het niet helemaal kon achterblijven. Lees de handelingen en huiver.

Het zou te ver voeren om de gecompliceerde verhouding van de linkse kerk tot het jodendom en de staat Israël hier uit de doeken te doen, maar dat alleen zegt al genoeg. Als er niets aan de hand was, kon het in een paar regels uitgelegd worden. Maar er is wel iets aan de hand. De dogmatiek van de linkse kerk geeft aan joden een heel aparte plaats, waar weinig goeds over te zeggen valt.

De dogmatiek van de linkse kerk denkt nog al gemakkelijk over het zelfbeschikkingsrecht van alle volkeren. Elk volk in Afrika of Azië of verder weg heeft recht op zijn eigen oppergezag en zijn eigen zelfstandigheid. Knechting door vreemde knoet is uit den boze. Wie is het daar niet mee eens. Hoe gecompliceerd het in werkelijkheid is, zien we bijvoorbeeld in Georgië. Zijn de Osseten en de Abchazen in dat land minderheden die zich maar moeten schikken, of zijn het volkeren die onderdrukt worden? Zijn de Georgiërs onderdrukkers, of worden ze juist zelf door de Russen onderdrukt?

Nu de Palestijnen. Is dat een minderheid die zich maar moet schikken, of gaat het om een volk dat recht heeft op zijn eigen politieke oppergezag? Zijn Palestijnse terroristen niet eigenlijk vrijheidsstrijders? Uiteraard vindt de linkse kerk dat de Palestijnen recht hebben op hun eigen oppergezag. Maar voor de joden maakt de linkse kerk evenwel een uitzondering. Die hebben dat recht niet. Verwezen wordt dan naar het middeleeuwse Spaanse islamitische Andalusië waar volgens sprookjes en legenden, niet volgens serieuze historici, de joden het zo ontzettend fijn gehad hebben – maar nog altijd wel onder moslims oppergezag. Dat kan best nog eens een keer op die manier.

Dat de linkse kerk in het algemeen de joden niet hun eigen oppergezag gunt, geeft de joden, geeft het joodse volk, een wel heel uitzonderlijke plaats in de theologie van de linkse kerk. Maar het kan erger. Er zijn activisten binnen de linkse kerk die zelfs van oordeel zijn dat de joden heden ten dage met de Arabieren doen wat de Duitsers met de joden hebben trachten te doen, of dat qua schendingen van de mensenrechten Israël de ‘ergste’ staat in het Midden-Oosten genoemd mag worden. Als Israël inderdaad de ergste mensenrechtenschender in het Midden-Oosten was, zou het ‘Midden-Oosten probleem’ allang zijn opgelost.

Met het jodendom weet de linkse kerk geen raad, met het christendom evenmin. Wel met de islam. Tegen islamitische religieuze eisen en claims verzet de linkse kerk zich nooit en te nimmer. Islamitische religieuze terreur en dwang worden beloond met een kampioenschap

theedrinken voor regenten. De gouden medaille is in bezit van de Amsterdamse burgemeester Job Cohen.

Dat is niet alleen te verklaren uit angst voor moslims die zoals bekend de koran niet alleen als het woord van God beschouwen maar ook als een *license to kill*. Die angst is reëel genoeg, er zijn nu eenmaal zulke moslims, zoals het lot van Theo van Gogh illustreert, en niemand weet precies hoeveel. Maar de verklaring voor de islamvriendelijke houding van de zogenaamd anti-religieuze linkse kerk zit dieper en komt niet alleen uit angst voort.

In het Westen (Amerika en West-Europa) is links er niet in geslaagd een revolutie te ontketenen. In Oost-Europa zoals bekend wel. De revolutionaire regimes in Oost-Europa hebben bijna een eeuw lang de maatschappij mogen vergiften, en alle instellingen waar het christendom op steunt, kunnen verzwakken, met verrassend weinig succes. In West-Europa heeft links het niet zo ver weten te schoppen. Maar al heeft er zich dan geen echte revolutie voorgedaan, de linkse kerk heeft wel de instellingen waar het christendom op steunt vanuit universiteit en media zwaar onder vuur kunnen nemen.

Kerk, huwelijk, onderwijs, voortplanting, gezin en gezondheidszorg zijn sectoren die ernstig van de moderne linkse weldenkendheid te lijden hebben. Veranderingen zijn onvermijdelijk, en ook steeds nodig. Het is de linkse kerk niet kwalijk te nemen dat zij op vernieuwing en veranderingen heeft aangedrongen. Dat is niet het punt van de kritiek die op de linkse kerk moet worden uitgeoefend. Maar de linkse verdachtmakingen (want veel meer was en is het niet) van kerk, huwelijk, gezin, onderwijs en zo voort, hebben veel schade aangericht, en dat was ook de bedoeling.

Het onderwijs werd door de linkse kerk 'elitair' genoemd. Het gezin moest gezien worden als 'legale vrouwen- en kinderonderdrukking' en 'patriarchaal'. De echte kerken zijn uiteraard ook patriarchaal, 'corrupt' en een instrument van de heersende klasse. Het verbouwen van voedsel en bestrijden van hongersnood is niet menslievend maar een gevaarlijke aanslag op het milieu. Van alle vormen van energieopwekking gaat u voortijdig dood, behalve toevallig van het importeren van olie en gas uit islamitische landen. Er zelf hier naar boren mag niet. Dat is slecht voor de zoutwaternaaktslak, of iets dergelijks. Ach, u herkent al dat soort onzin wel. Hoewel de onmogelijkheid van een *perpetuum mobile* al langer dan een eeuw is aangetoond, roept de linkse kerk nog steeds om 'duurzame ontwikkeling'. In de praktijk betekent dat 'duurzaam geen ontwikkeling'.

Heel veel meer dan verdachtmakingen en belemmeringen de wereld insturen is voor links politiek en machts technisch niet mogelijk. Desalniettemin, als er zich niet de afgelopen zestig jaar tegelijkertijd een welvaartsexplosie en een enorme wetenschappelijke en technische vooruitgangsgolf had voorgedaan, zou ons leven er dankzij de linkse bemoeienissen armetierig en beroerd uitzien. Ongeveer als Polen of de Sovjet-Unie vlak voor de val. Of als de tijd van *Afke's Tiental*: Geen alomtegenwoordige badkamers maar in het weekend gezellig allemaal in een lauwe tobbe.

Wat nu wonderlijk goed uitkomt, is dat de islam ook felle kritiek op al die Westerse instellingen heeft. Dat geeft in linkse ogen de islam de status van een bondgenoot. De islam is bijvoorbeeld tegen rente en dus tegen banken en het gehele Westerse financiële systeem. Links denkt dat dat net zoiets is als het linkse geloof in de uitbuiting van de arbeider door het grootkapitaal, en beschouwt de islamitische activisten derhalve als vriend. Dat rente ondernemers dwingt goed hun best te doen en op hun tenen te lopen, en zodoende de motor achter de productiviteitsstijging en de welvaartstoename vormt, ontgaat links ten enen male.

De islam verbiedt wijn. Ach, dat is in de ogen van de linkse kerk toch maar een elitaire drank. Maar in de christelijke liturgie speelt wijn wel een centrale rol, tijdens het avondmaal en de mis, als was het het bloed van Christus. Niet verbieden dus.

Door een verbod op handen schudden probeert een aantal islamitische activisten het dagelijkse maatschappelijk vertrouwen tussen mensen onderling weg te nemen. Dat is nuttig,

want als dat sociale cement eenmaal is verdwenen, hebben de alleen achtergebleven ongelukkigen nog maar weinig andere keus dan moslim te worden, want alleen dan komt het sociale cement weer terug. Weldenkend links reageert hier nauwelijks op want alle culturen, gedragingen en begroetingsvormen zijn volgens de postmoderne linkse theologie evenwaardig. Ossenkar of Hogesnelheidstrein is zoals u weet hetzelfde, beide brengen u desgewenst in Parijs. Links laat zo een belangrijk symbool van onderlinge sociale welwillendheid en solidariteit teloor gaan op grond van een denkfout. Culturen zijn nu eenmaal niet evenwaardig.

De belangen van de anti-moderne moslims en de anti-moderne linkse kerk lopen verrassend vaak parallel. Ook bij de Islamitische Revolutie van 1979 steunde iedereen in Iran die links was, Khomeini. Dat heeft Khomeini niet belet zijn linkse bondgenoten te liquideren. Qua vastberadenheid en tactisch meesterschap is links geen partij voor de moslims. Maar de kerken evenmin, zo blijkt regelmatig.

Maar de meeste kerken zijn zich tenminste bewust dat er hier een probleem ligt, denk aan de rede in Regensburg van Paus Benedictus XVI in september 2006, of aan de instelling van speciale medewerkers voor islamitische zaken bij enkele protestantse kerken in Nederland. Het is sterk de vraag of al die zaken goed functioneren en gunstige effecten hebben, maar het is beter dan blind- en doofheid. De linkse kerk daarentegen beschouwt zich als zo ver verheven boven alle lagere levensvormen dat het meent ook van de islam niets te duchten te hebben, integendeel, de islam is een vermeende bondgenoot.

De linkse kerk is van oordeel dat haar opvattingen gebaseerd zijn op wetenschap en wetenschappelijk onderzoek, terwijl zij de opvattingen van de 'echte' kerken als onwetenschappelijk veroordeelt. Die opvattingen zouden alleen maar berusten op 'geloof', en dus hoogst onzeker en onbewijsbaar zijn. Dit in tegenstelling tot de absolute zekerheid die de wetenschap verschaft. Het schrijnende aan deze visie is dat de wetenschap helemaal niet zo veel op heeft met 'absolute zekerheid'. Wetenschap gaat juist over onzekerheid, en het betwijfelen van ogenschijnlijk rotsvaste waarheden.

Geloof daarentegen gaat over hoop, aspiraties, liefde, plannen dan wel verwachtingen voor de toekomst, en zit daarom in een ander universum dan de wetenschap. Het is zelfs zo dat de wetenschap zich in de loop der eeuwen (ondanks incidentele conflicten met kerkorganisaties) steeds heeft laten inspireren door het christelijk geloof. Daarom is er ook wél wetenschap en techniek in het judeo-christelijke Westen, en elders niet. Het voert te ver om dit nu hier uit te werken, maar zie de geschriften hierover van, bijvoorbeeld, Rodney Stark en David F. Noble.

Toch mogen we niet zeggen dat links niet begrijpt hoe geloof en godsdienst in elkaar zitten. Godsdienst, het is bekend, is meer dan alleen maar geloof: ook bijvoorbeeld ethiek, liturgie en loyaliteit aan de kerkorganisatie spelen een rol. De Communistische Partij Nederland, de CPN, begreep dit destijds heel goed, en in een van de leuzen van de CPN heette het dan ook dat de CPN open stond voor de 'gelovige arbeider'. Ja, de gelovige arbeider die zijn ethiek en zijn loyaliteit thuis liet, en bereid was voor de partij in te breken of te liegen, die was welkom, ongeacht zijn opvattingen over de Drie-eenheid of de maagdelijkheid van Maria. Maar de godsdienstige arbeider, die zich mogelijk aan de christelijke regels van naastenliefde en de Tien Geboden zou trachten te houden, die was de partij liever kwijt dan rijk.

De linkse kerk doorziet vrij aardig hoe godsdienst in elkaar zit. De linkse kerk is dan ook anti-christelijk en anti-joods. De linkse kerk beschouwt de islam daarentegen als een

bondgenoot. Net als de islam miskent de linkse kerk immers de aard van de mens: de mens is volgens het Christendom geneigd tot alle kwaad. Maar net als de islam denkt de linkse kerk dat door het handig gebruik van dwang en geweld de mens **ertoe** gebracht kan worden een volmaakt leven te leiden, volgens zijn ware aard en bestemming, zonder zonden, zonder de planeet te vervuilen, en/of zonder de sharia te overtreden.

Maar er zijn gelukkig ook goede berichten. De linkse kerk is sterk hiërarchisch. De opvattingen aan de top van de linkse kerk zijn extreem onethisch, de opvattingen aan de basis zijn extreem ethisch of wat daar voor door moet gaan. Het gaat derhalve om een reus op lemen voeten. Het wordt tijd voor de echte kerken om de aanval op deze wankelende reus te openen. Veel meer dan het vrije woord en het goede voorbeeld zijn daar niet voor nodig.